

CLAUDIA GABEL & CHERYL KLAM

KÁPRÁZAT

AZ ELUSION SOROZAT ELSŐ RÉSZE

Dream
válogatás

A Káprázat hamarosan megváltoztatja a világot, amelyben eddig éltél.

A kötet egy futurista sorozat lenyűgöző első darabja, amely egy tökéletes virtuális világ ellenállhatatlan vonzásáról szól. A nem is olyan távoli jövőben az ipar, a tömegtermelés és a gyárak sivárrá, szennyezetté teszik a lakóövezeteket. Minden szürke és mocskos. Detroit lakói szinte robotként élik mindennapjaikat. Egy technikai újdonságnak köszönhetően azonban felcsillan a remény, hogy bárki maga mögött hagyja a nyomasztó valóságot. Egy program segítségével beléphet a Káprázat világába, ahol a gyönyörű tájak, új élmények, nyugalom és boldogság várja. Csupán virtuális szemüveget és csuklópántot kell öltetnie, hogy hátrahagyhasson mindent, és megtapasztalhassa pár órára a tökéletességet. Mikor azonban vádak érik a programot, hogy függővé tesz és veszélyes, Regan a védelmére kel. Mivel a programot édesapja tervezte, a lány úgy érzi, tartozik apja emlékének azzal, hogy nem hagyja bemozsolni fő művét. De miután a Káprázat magába szippantja, olyan igazságokra jön rá, amelyek választásra kényszerítik szerelem és lojalítás között... Ez az izgalommal, titokzatossággal, románcsal és új technológiával fűszerezett thriller nem csupán a disztópikus sci-fik rajongóit ejti majd rabul.

Claudia Gabel a virginiai Roanoke-ban született, a New York állambeli Binghamptonben nevelkedett, majd Londonban folytatta egyetemi tanulmányait. Ezután Manhattanbe költözött, majd a Hofstra Egyetemen szerzett mesterdiplomát angol és amerikai irodalomból. A doktorijára készült, amikor egy segédszerkesztői állás egy nagyobb kiadónál egyszer és mindenkorra más irányban vitte el a pályáját.

Cheryl Klam Detroit külvárosában nőtt fel, és a Michigan Egyetemen végzett. Tinikorában szerepet kapott Sam Raimi horror rövidfilmjében. Később a forgatókönyvíró Gonosz halott című filmjében is látható volt dublőrként.

Tudjon meg többet a regényről:

www.claudiagabel.com

www.cherylklam.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

*Dream
válogatás*

Menekülés
egy gyönyörökkel teli
világba . . . és a hazugságokba

„Készülj fel egy lélegzetelállító utazásra! Ámulatba ejtő olvasmány, tele titkokkal, váratlan fordulatokkal és romantikával.”

AMAZON

„A könyv maga a csábítás. Egy olyan helyre röpít, ahol nincs más, csak harmonikus lét. De vajon tényleg elérhető ez a gyönyörteljes állapot? És milyen áldozatokat kell vállalni a boldogságért?”

VOICE OF YOUTH ADVOCATES

„Ez a sci-fi berántja a maga valóságába, és végig fogva tartja az olvasót. Megmutatja, milyen lehet egy nem is olyan távoli jövő. Káprázatos világot tár elénk minden csodájával és veszélyével.”

GOODREADS

„Ez a regény egyszerűen letehetetlen meglepő fordulatai miatt. Eredeti, sodró erejű munka; minden közhely kitűnő ellenszere.”

KIRKUS REVIEWS

„Hatalmi játszmák, veszedelmes kalandozás egy virtuális világban; folytatásért kiáltó befejezés.”

PUBLISHERS WEEKLY

CLAUDIA GABEL & CHERYL KLAM

KÁPRÁZAT

— részlet —

ELŐSZÓ

– Ne félj, Regan! – mondja apám. – Én végig veled leszek.

Pedig nem is félek. Azért szedem ilyen kapkodva, szaggatottan a levegőt, mert fel vagyok dobva. Hiszen olyan régóta vártunk erre a pillanatra.

A székemben fészkelődve, megfeszített figyelemmel fülelek apu utasításaira, hogy egyetlen szótagot se mulasztaszak el.

Helyezd szemed elé a mikrolézeroizort!

Illeszd füledbe a füldugót!

Csúsztasd kezedre az akril csuklópántot!

Ujjaddal klikkelj rá az alkalmazásra!

Minden egyes lépést körültekintően ellenőrzök, nehogy bármit rosszul csináljak. Ez a teszt nagyon fontos apámnak. Az informatikusok nem hisznek nagy művében, ebben az alternatív valóság programban és a hozzá tartozó hardverben, aminek a kiépítésével négy kerek éve foglalkozik. Mindez azonban hamarosan másként lesz.

Most majd mi ketten bebizonyítjuk nekik, hogy tévednek.

Ezt mondta apu, mielőtt összeállítottuk a Felszerelést, és egymásba kulcsoltuk a kezünket.

Mi ketten.

Jó ideje nem beszélt így. Egészen elfelejtettem, milyen szuper, amikor bevon az életébe.

Néhány pillanat múlva beindul a tripnózis: a testem, mintha elúszna mellőlem. Minden porcikám, valamennyi molekulám felbomlik és szétolvad, amíg már semmi nem marad belőlem.

Semmi a tökéletes, mámoros boldogságon kívül.

Miután kinyitom a szemem, már másik dimenzióba kerültem, amelyet egyelőre fátyolos, fehéren sugárzó fény alkot. Bőrömön enyhe elektromos hullám bizsereg végig. Csaknem olyan érzés, mintha valami láthatatlan áramlat fellökne a levegőbe. Soha semmi ehhez foghatót nem tapasztaltam a való világban, és mivel az egészet olyan hipnózisprogram kelti életre, amelyet apu előzőleg feltöltött a Felszerelésre, nem is fogok.

Amíg azonban itt vagyok, maradéktalanul kiélvezhetem.

Minden egyes mesterségesen gerjesztett pillanatát.

– A fény mindjárt elhalványul kissé, és kezdetét veszi az igazi varázslat – hallom meg apám hangját.

Elmosolyodom. Ott van mellettem, ahogyan ígérte.

– Akkor értesz meg mindent, ha már mindent láttál – teszi még hozzá.

A „mindennek” legalább tíz különféle jelentése van számomra. Jelenti például az állandó túlórázást az Orexisnél. Jelenti, hogy folyamatosan lemondja közös programjait a családdal, hogy a laborjában maradhasson. Jelenti, hogy minden idejét Patrickkel tölti, hogy bevezesse konstruált

világába, és annak minden centijét, az összes kódot megismertesse vele.

Meleg szellő legyezetgeti arcomat, s fújja szemembe hullámos, mézszínű hajamat. Ahogy hátrasimítom, fülig ér a szám széles jókedvemben. Máskor bepipulok a gondolatra, mennyire eltávolodott tőlünk apu, most azonban mindez szikrányit sem zavar. A Káprázat megszabadít minden képtelyemtől, csalódásomtól és beteljesületlen kívánságaimtól.

– Látsz még? – kérdezi apu. – Belekerülhet pár másodpercbe, amíg valamennyi érzékszerv, többek között a látás is, működésbe lép.

Hunyorogva nézek rá, fokenként kiélesedik a kép. Noha körvonalait reszkető arany ragyogás fogja körül, ugyanazt a kockás flanelinget és khaki nadrágot viseli, ami rajta volt az imént a nappaliban. Őszbe forduló haja most is fésületlen és mosásra vár, s meleg barna szeme felcsillan, ahogy kezemet a kezébe veszi.

– Pompás, most lélegezz nagyon lassan! Ezzel felerősíted a dopamin-reakciót, és a szervezeted is hamarabb átáll.

Ahogy mélyen magamba szívom a levegőt, üdítő illatot hoz elém a szél.

– Olyan szaga van, mint a... fenyőnek.

– Eltaláltad. Várj, mindjárt meg is látod.

– Viccelsz velem? Valódi fenyves van itt?

Növényi zöld és friss levegő a Florapetro gyáarak keltette benzinfelhők és savas eső helyett. Elképzelni is nehéz.

– Mindenekelőtt arra kérlek, hogy bízz meg abban, amit átélsz itt. Ne becsüld alá az elme erejét. Amit most tapasztalsz, az nagyon is valóságos.

Karomat a karjába fűzöm, és szelíden vállára hajtom a fejem.

– Rendben.

– Tudom, hogy az egész kissé zavarba ejtő, hamarosan azonban minden kiderül, ezt megígérhetem – vigyorodik el.
– Jól van! Szedd össze magad! Kezdődik a műsor!

Megilletődve nézek fel, úgy figyelem, hogyan száll fel a földről és oszlik szét a fehér fény fátyola, akár a köd, hogy sugárzó azúrkkék ég maradjon a nyomában. Apu és én egy szirtfokon állunk, szemközt a Káprázat világával. Lent, amerre csak a szem ellát, sűrű, sötétzöld erdő terül el. A levegő olyan áttetszően tiszta, hogy minden egyes levelet és fenyőtűt külön látok a sudár fákon. Messzebb fenséges, hófödte csúcsokra nyílik kilátás. Egy tó széles tükre fölé magasodnak, ami csupa türkizkék és jádezőld csillámlás és örvény. Mindent csillogó, áttetsző derengés vesz körül, akár a csillámpor.

Életemben nem láttam még ilyen szépet! És bár mindig volt egy kis tériszonyom, most lám, itt vagyok, egy meredély szélén, miközben minden idegszálamat szelíd delejes áram bizsergeti.

– Király! Olyan ez, apu... mint egy álom! Valódi helyen alapul ez a Kaland? – kérdem.

– Igen, volt egy csodás hely a Michigan-tó környékén – mondja, különös büszkeséggel a hangjában, mintha a Nagytavakat is a tulajdon kezével hozta volna létre. – De már rég eltűnt.

Újabb lépést teszek előre, és széttárom a karomat, miközben a fejünk fölött hömpölygő felhők árnyékukat vetik körénk. Lábamat szilárdan megvetem a kövön, mégis úgy érzem, mintha repülnék.

– Emlékszel, mit szoktam mondani neked, mikor kicsi voltál?

– Azt, hogy: „Ne vedd fel idehaza az oxigénmaszkodat”?

– És még? – neveti el magát.

Szembefordulok vele, és hunyorogva töprengést mímelek.

– Hmm, hadd gondolkodjam!

– Ugyan már! Tudom, hogy emlékszel.

Újra rámosolygok. Olyan könnyű vele lenni. Akár végtelen időig beszélgethetnénk, ijesztő csönd vagy félreértések nélkül.

– Az értelmes élet nagy teljesítményekre törekszik – idézem szó szerint kedvenc mantráját.

– Nos, ez a lényeg! És egyelőre ez életem főműve, Regan!

– Mögém lép, és fülem mögé simítja engedetlen hajfűrtömet. – Így adom vissza az embereknek a planétánkat.

– Szeretni fogják, apu.

– Kösz, angyalkám! – Két vörös sárkányrepülő felé biccent a fejével, amelyek tőlünk alig három méterre parkolnak. – Na, megnézzük őket közelebről?

Máskor totál beparéznék, ha sárkányrepülővel kellene átrepülnöm egy szurdokvölgy felett. Most azonban, ahogy e szirtfokon állok a Káprázat hihetetlenül gazdag és mese-szép világában, úgy érzem, nincs előttem akadály. Még mielőtt feleszmélhetnék, apu besegít a sárkányrepülő hevederébe. Gondolataim felpezsdülnek, két karom összerándul.

A Káprázat most táplálja be tudatalattidba a szerkezet utasításait – mondja apu. – Pár másodperc az egész.

– Ez csúcs! – mondom. – Bárcsak az iskolai tananyagot is be lehetne suvasztani a fejembe!

Apu felnevet, aztán játékosan rám kacsint.

– Fontos, hogy észben tartsd, semmi bajod nem történhet a Kaland során, rendben? Csak add át magad a programnak!

– Értem – mormogom, miközben befejezi a bekötésemet.

– Tudod, hogyan kell ezt működtetni?

Életemben először vagyok tökéletesen biztos magamban.

– Igen, tudom.

– Pompás! Most pedig várd meg, amíg én is bekötöm magam...

De nem tudok várni. A bennem feltámadó elektromos feszültség minden másodperccel tovább nő, ezért nincs más választásom, mint nekirohanni a mélységnek, és... leugrani!

– Juhéééé! – rikkantom el magam örömben, miközben a szél felkapja a sárkányrepülőt, és én siklani kezdek az azúrkék égen.

Tekintetemet a nap aranyló korongjára emelem. Kellemesen melengeti az arcomat, mialatt rutinosan suhanok a felhők között.

Hamarosan megpillantom aput, aki közvetlenül mellettem repül. Csöppet sem látszik haragosnak, amiért úgy otthagytam az előbb. Éppenséggel majd szétveti az apai büszkeség. Együtt áthatolunk pár ködfolton. Aztán hosszú rét következik, amelyen szélben hajladozó vadvirágok tarkállanak a szivárvány minden színében.

– Menjünk a felé a hegy felé?

Apu zöld szeme izgalomtól csillog.

Szívem szaporábban ver, és gondolataim is alaktalanná válnak. Nem törődöm a csuklópántomon ketyegő órával,

sem azzal, mennyi időnk van hátra a Káprázatban. Az sem érdekel, miféle nehézségekkel nézünk szembe apuval, miután felébredtünk a tripnózisból. Egyetlen gondolat tölti be a tudatomat.

A Káprázat rövidesen az egész világot és mindannyiunk életét átformálja.

Legfőképpen az enyémet.

– Gyerünk! – nevetek rá válaszképpen.

A sárkányrepülőt balra döntve bevágok apu elé, szembe a csodás, digitálisan megfestett naplementével.

ELSŐ FEJEZET

NÉGY HÓNAPPAL KÉSŐBB

Mozdulatlan testek közé ékelődöm, lélegezni is alig bírok. Hiába biztatom magam, hogy nyugi, alig valamivel – maximum negyedórával – utazom többet a Traxxon, már amennyiben a Belső Szektor expressz járata nem késik. Igyekszem nem törődni a fogvacogtató hideggel, ami a légtisztító fűvókáiból árad rám, közvetlenül az ülésem fölött. A hideg beleharap meztelen lábszáramba.

Kísérteties csend üli meg az utasteret, mert a szerelvényben összezsúfolódtott százvalahány utas totál mozdulatlan. Fejük félrenyaklik, szemüket eltakarja az áramvonalas, szabvány méretű vizor. A jelek szerint egyedül én észlelem a hideget vagy a szutykos ablakon túl háromszáz kilométer per órás sebességgel elsuhanó szintetikus olajfinomítók népes csoportjait. Egyedül engem aggaszt bármi is, például, hogy nem kaptam-e egyest a reggeli kémiaadogára.

Útitársaim másik világba látogattak: egy fájdalom-, szorongás- és stresszmentes világba; valamiféle elvárásolt, művi birodalomba, amely egyedül a tudatukban létezik.

Ha úgy hozná kedvem, velük kalandozhatnék, de a múlt év decembere óta nem vettem igénybe a Káprázatot. Még egy sebtében lezavart látogatás erejéig sem, mint ezek mind körülöttem.

Az igazat megvallva nem vagyok biztos benne, hogy valaha is magamra kötöm-e a Felszerelést.

Félresiklik a vasúti kocsikat összekötő ajtó, és mozgó büfés – vékony, ősz hajú, kék-vörös egyenruhát viselő asszony – indul meg a széksorok közötti folyosón. Közepes méretű, négyszögletes hűtőtáska van nála. Szeme életjel után kutat a magukat kiütött Káprázat-felhasználók tömegében.

– Á, maga ébren van? – szólít meg meglepetten.

– Meglepő, ugye?

– Nagyon. Annyira hozzászoktam már, hogy mindenkin ott a Felszerelés. – A nő lehajol, és kinyitja a hűtőtáska fedelét, amitől gyorséttermi kaja és különböző italok válnak láthatóvá. – Jó érzés, ha a változatosság kedvéért szólhatok valakihez.

Nekem azonban nincs kedvem szövegelni, főleg nem a Káprázatról.

– Kér valamit? – így az asszony.

Egy csomag háromféle ízű rágóra esik a tekintetem, és menten csorogni kezd a nyálam.

– Azt kérem – mutatok egy kis dobozra, amelynek oldaláról leolvasom, hogy citromos, mentás és étcsokoládés ízesítésű.

– Tizenöt kredit – mondja az asszony.

Megragadom a hátizsákom, és beletúrok az uni-kártyámért. Noha az iskolában semmi egyébre nincs szükségem a tableten kívül, sikerült felhalmoznom egy sereg

kacatot: ajakfényt, szemfestéket, kajás zacskókat, száraz sampont és benzinfelitató törlőkendőt. Muszáj megtalálnom a kártyát, ezért siettemben ölembe öntöm a táska egész tartalmát. Az elmúlt néhány héten tök szétszórt voltam, a kártyát azonban semmiképpen nem veszíthetem el. Nélküle még a vonatról is leszállítanak, de vásárolni sem tudnék semmit, sem iskolába járni, vagy kinyitni otthon a bejárati ajtót. Ez mindennek a kulcsa.

– Én még nem vettem magamnak Felszerelést – cseveg tovább a mozgó büfés, rá sem bagózva, hogy egyre jobban idegesít. – Az unokáim azonban jócskán kiélvezik. Folyton a Kalandjaikról áradoznak. A fiúunokám például halászni ment a múlt héten. Fogott is egy százötven kilós tonhalat Új-Zéland partjai mentén! – büszkélkedik. – A többi unokám Washingtonban lakik, ők bizony rettentően irigylik! Ott ugyanis nem juthatnak hozzá a Káprázathoz. Egyelőre legalábbis.

Hál' istennek végül megtalálom az uni-kártyát. Az oxigénmaszkom mögött volt a kis piszok.

– Tessék. Elnézést kérek!

A nő elveszi, lehúzza, majd visszaadja a kártyát, a csomag rágóval együtt. Közben tovább jár a szája. Szegényt hónapok óta nem hallgathatta meg senki.

– Az a Patrick Simmons gyerek milliárdos lesz, ha megkapja az ITK jóváhagyását. Elképesztő, milyen fiatalon találhatta fel a Káprázatot!

– Nem ő találta fel, hanem David Welch – javítom ki.

A nő csodálkozva felvonja a szemöldökét.

– Várjunk csak. Mintha hallottam volna róla a múltkor.

Ő az, aki lezuhant a hipersiklóval, nem igaz?

Igenlően bólíntok, és félrenézek. A lehető legkevesebbet beszélek apuról Patrickkel és anyuval is, nem fogom ezek után kibeszélni a Traxxen egy vadidegennel!

– Micsoda vég! Porrá égni az atmoszférában! – A büfésnő felkarját a szemközti sorban ülő pasi fejtámlájára fekteti, aki azonban meg sem rezzen. – De legalább nem szenvedett. Nem kétlem, hogy nagy vigasz a családjának.

Irgalmas isten!

Körmeimet a tenyerembe vájom, remélve, hogy a fájdalom elvonja a figyelmem a nő hadoválásáról.

Nem szabad sírnom! Nem és nem!

A Traxx hirtelen lelassul, mire mindenki előrebukik az ülésén. A karfákba kapaszkodom, miközben egy gépi hang felvilágosítja az utazóközönséget, hogy leállt egy turbóvo-nat a T-vonalon. Ez a helyi közlekedés központi vonala. A büfésnő motyog valamit, hogy milyen minősíthetetlen a Traxx egész rendszere. Kivált valami górért átkoz, aki az egész fejlesztési projektért felel. Aztán elbattyog, át a követ-kező kocsiba. Újra magamra maradok.

Megkönnyebbülten felsóhajtok, és előrehajolok kissé, hogy kilássak a Traxx tojásforma ablakán a balomon ülő pasi mellett, rá a Florapetro felhőktől borús égre. Nem látok más szerelvényt közel és távol. Ami jó jel. Talán hamarosan felgyorsítunk teljes sebességre. Nyakamat nyújtogatva lenézek a lent elterülő városra. Az erősen iparosított Belső Szektor peremén lakunk; erről tanúskodnak a salaktéglából épült óriási gyárok és a magasba tornyosuló acél felhőkar-colók. Közel tizenkilenc millió ember él és dolgozik itt, ezért a Belső Szektor állomásai a legzsúfoltabbak. Így állandó a kérés.

Szerencsére vonatunk nem vesztegel sokáig. Nem telik bele néhány másodperc, és hatalmas hirdetőablák mellett repesztünk el, némelyik közülük a Káprázatot és az azt előállító vállalatot, az Orexist reklámozza.

Egy jobb világ vár rád tudatod belsejében.

Az Orexis elvisz oda!

Soha még ilyen könnyű nem volt útra

kelni. Utazz a Káprázattal!

Bekapok egy rágót, és átpillantok az átellenes sorban két vörös hajú nővérrre, akik totál elaléltek a vizoruk mögött; szájuk egyformán nyílik ki, akár a zombiknak. Ceruzaszoknya és testhez álló blézer van rajtuk, irodai alkalmazottak lehetnek. A Standard 7-es műszak juthatott ki nekik: azaz heti hét alkalommal reggel héttől este hétig güriznek. Bármiféle Kalandban van is részük per pillanat, még ez állhat a legközelebb ahhoz, amit egy valódi vakáció jelent. Manapság totál nehéz elszabadulni a munkából. Anyunak is tök zsúfolt a beosztása, többnyire éjszakásként dolgozik mint okleveles nővér. Eddig azért mindig talált rá módot, hogy együtt lehessen a családjával, most azonban...

Megvakarom a tarkómat. Bárcsak másra tudnék gondolni, sóhajtom, nehéz azonban ezzel a sok elszállt kalandozóval körülöttem, mert egyik emlék a másik után ébred fel bennem arról, milyen volt még nem is olyan régen. Ha apu itt lenne, tutira örülne a Káprázat elsőpró sikerének. Talán engem is megkérdezne, miért nem szállok be én is a buliba.

A Káprázat jobb kedvre deríthetne. Elfeledtetné velem, mennyire nehéz túlélni nélküle minden egyes napot vagy

akár órát. Hanem amikor utoljára kalandozni indultam, százszor gyötrelmesebb volt utána visszatérni a valóságba.

Pár pillanat múlva a Traxxon megszokott gépi hang tudatja velünk, hogy megérkeztünk a Belvárosba. Körülöttem mindenütt felcsipognak a Káprázat csuklópántjainak riasztói, kirángatva tulajdonosaikat aktuális Kalandjukból. A velem átellenben ülő ikrek lassított felvételt idézve emelik le a vizort az arcukról, és veszik ki fülükből a fül dugót. Szemük megrebben és felnyílik, majd a semmibe réved. Arcizmaik megfeszülnek, mintha sokkot kaptak volna. A mellettem helyet foglaló köpcös férfi mély sóhajjal bontakozik ki Fel szereléséből, és kataton mozdulatlanságban ül tovább.

Egyesek szerint az utólagos sokkhatás nem túl nagy ár, amit a Káprázatért fizetnünk kell, én azonban árgus szemmel lesem most a tüneteit.

Az állomás, ahová most behúzunk, közel esik az Orexiszék házhoz. Nem kis késésben vagyok. Elhatározom hát, hogy végigrohanok a gyalogoshidakon, és több tiltott átjáróval rövidítem le az utat. Felkapom a hátizsákomat, és a szerelvény ajtajához szaladok, hogy még a tömeg előtt érjek a kijáráshoz. Miután a vonat ajtaja kinyílik, leugrom róla, és átverekszem magam az ötven lefelé vivő mozgólépcső egyikéhez, amelyek együtt gigantikus pókháló szövedékeként hálózák be a teret.

A pályaudvar előtt rápillantok a hatalmas hirdetőablára, amely a legfrissebb adatokat tartalmazza a levegő minőségéről. Mínusz tíz pont, azaz vörös jelzés, ami azt jelenti, hogy ajánlatos felvenni az oxigénmaszkot. Noha időt veszíték velem, félreállok az utcára kiözönlő áradatból egy rézoszlop mögé, hogy táskámból elővegyem a körte formájú maszkot,

és számra meg orromra illesszem. Miután a helyére került, megnyomom a jobb oldali ezüstgombot, ami beindítja a szívóhatást. A maszk arcomra tapad, és az oxigén folyamatosan áramlik a tüdőmbe, egészen addig, amíg újra zárt ajtók mögé nem kerülök.

Hanem ekkor nyakamba kapom a savas esőt. Először csak egy-két cseppet, mire azonban átfurakodom a több száz forgalmi dugóban veszteglő kocsin és buszon, és elértem az első gyalogoshidat, már sűrű pász mákban zuhog alá. Újra hátizsákomba nyúlok az esernyőért, amikor azonban megpróbálom kinyitni, a legfelső rugó beszorul, így a benzinbiztos, speciális vinil nem feszül ki a fejem fölé.

A másodperc egy törtrészére megfordul a fejemben, hogy visszafordulok. Meglehet, az univerzum így adja tudtomra, hogy rossz ötlet az Orexisbe látogatni, mert ha valahol, ott végképp nem menekülhetek meg apám emlékétől.

De aztán a vonatra gondolok, és arra, hogy a Káprázat ügyis mindenhová elkísér. Nincs hová menekülnöm.

Legalábbis nem a való világban.

Ezért egy szemétkosárba dobom az esernyőt, és fellépek az első gyalogoshídra.

– Nem látom magát a bejelentkezettek listáján – jelenti ki a köpcös, zord kinézetű őr, aki tekintetét a kettőnk között húzódo üvegpultra, s azon a képernyőre szegezi.

Uni-kártyámat ismét a kódleolvasóhoz érinti.

Az Orexis székhelye az újjávarázsolt Reneszánsz Központban található. A titániumépület a Régi Detroit folyó partján áll, és Kanadára néz. A kétszáz szintes hotel és a százötven szintes irodatorony gyakorlatilag város a város-

ban, vagyis „briliáns mikro-metropolisz”, hogy a *Detroit Daily News* szavait idézzem. A Központ jelenleg megtelt emberrel – az egész világ Patrick eget rengető bejelentésére kíváncsi. Az előcsarnok olyan zsúfolt, hogy már az is közel fél órába került, hogy a lifteknél elhelyezett igazoltató pont-hoz érjek. Ha nem sietek, lekésem a sajtótájékoztató elejét.

– Sajnálom, de nincs ott az átvilágított médiaképviselők között – jelenti ki az ór hangosan. Tekintete azokra az adatokra szegeződik a képernyőn, amelyeket az uni-kártyámról hívott le.

– Nem a médiával vagyok. – Az ór valamennyi adatomat látja, mégsem jön rá, ki vagyok. Áthajlok hát a pulton, úgy suttogom: – Az én apám volt... David Welch!

Jóságos ég, nem akarok jelenetet rendezni. Már az is épp eléggé betesz nekem, hogy ide kellett jönnöm, ide, ahol apu soha többé nem megy már át ezen az előcsarnokon.

– Maga Patrick Simmons hívott meg!

– Miss Welch! – Szálas ór tűnik fel, csillogó, tar koponyáján egyetlen szál haj sem ékeskedik. Amint felismer, azonnal hozzám siet. Hangja magas és izgatott. – A magánliftet kívánja használni, vagy...

A körülöttem állók megnéznék maguknak. Ha most a VIP-liftet választom, búcsút mondhatok a névtelenségnek. Apám hipersikló balesetéről szalagcímek tudósítottak. Nem szeretném, ha a riporterek ugyanúgy a sarkamba szegődnének, mint tették pár nappal a temetés után. Némelyik odáig ment, hogy tábort vert a házunk előtt.

A seggfejek!

– Az is elég lenne, ha bejelentkezne helyettem – mondom gyorsan.

A szálás ór elveszi társától az uni-kártyámat, lehúzza, majd visszaadja. Hálásan odabiccentek, és a kapun átsietve beugrom egy zsúfolt liftbe. Hozzápréselődöm az egyik tükrös oldalfalhoz. Lesütöm a szemem, de nem elég gyorsan. Szembenézek a tükörképemmel: enyhén szólva visszataszító látványt nyújtok.

Mézzsínű hajam furán megfakult az esőtől, és a begöndörödött frufrumnak is égető szüksége lenne sütővasra. A szempillafesték rákérgeedett a szempilláimra, ami színtelennek és szinte teljesen áttetszőnek mutatja zöld szememet. Beletúrok a hajamba fésű helyett, de nem sok sikerrel.

Csupán egy komplett szennyezésmentesítő zuhany segíthetne rajtam.

Mikor kinyílik a liftajtó, oldalt lépek, és mindenkit előre engedek. Az előadóterem ajtaja előtt jókora tömeg csoportosul, vélhetőleg azért, mert a terem már megtelt. Hátról kell majd belopóznom. Áthaladok egy jelöletlen, automatikusan nyíló ajtón, amely néhány lépésre van tőlem balra, és gigászi folyosón találok magam.

Az üvegből meg szénszálból ötvözött falakat és az égbe-törő mennyezetet belülről elhelyezett fényforrások világítják meg. A tükrös felületeken belül vetítőkét is elhelyeztek, ezeken a Káprázat látványos helyszínei peregnek szakadatlanul. Detroit Florapetro gyárainak köszönheti mesés gazdagságát és a mérhetetlen szutykot, ez azonban csupán a kinti világot fenyegeti, idebent elfeledkezhetünk róla – hála az apám által megalkotott gyönyörűséges alternatív valóságnak.

Megállok egy újabb jelöletlen ajtó előtt, és megvárom, amíg kinyílik.

Ahogy belépek, a fal mellett osonok tovább. A kétezer férőhelyes terem zsúfolásig megtelt, a zárt megfigyelőkabint is beleértve a tágas terem tetején. Az enyhén színezett panelek elrejtik ugyan a bentiek arcát, én mégis felfedezem Patrick anyjának, Cathrynnek a sziluettjét. Az alakja olyan jellegzetes, hogy nehéz is volna bárkivel összetéveszteni: feltupírozott apródfrizura, széles váll, szálas, sudár termet. Patrick mindig ideges lesz kissé az anyja jelenlétében, megkönnyebülök hát, hogy Cathryn nem ült előre az első sorba.

Kialszanak a fények. Patrick a színpadra lép. Magabiztosabbnak és büszkébbnek látszik, mint valaha is. Képmása egy óriási képernyőn is látható, ezért könnyű észrevenni, hogy olasz öltönye kissé bő méret. Anyja talán elégedetlenül elbiggyeszi az ajkát, nekem azonban tetszik, hogy Patrick egyelőre nem vedlett át tökéletes yuppie-vá. Ráadásul az a nyakkendő van rajta, amit aputól kapott azon a napon, amikor teljes munkaidős állást vállalt az Orexisnél. Óhatatlanul is elmosolyodom ezen az érzelgősségen. Hozzám hasonlóan ő is ahhoz ragaszkodik, ami a legfontosabb az életben.

A hallgatóság lelkes tapsba kezd. A mellettem álló két barna csaj buzgón fényképezi Patricket. Úgy odavannak érte, mintha valami hollywoodi szívtipró lenne. Ahogy elvgyorodik, gödröcskék képződnek az arcán. Szemének csillogása elárulja, hogy a legkevésbé sem bánja a népszerűségét. Azt is borítékolhatom, hogy egyetlen bakit sem követ el ma este.

Valami hirtelen sajogni kezd a belsőmben.

Bármennyire szeretném elhítenni magammal, Patrick újabban egyre nehezebben elérhető, aminek nyilván nem az elfoglaltsága az oka.

Miután elül a taps, nagy levegőt veszek, és előrébb oszlok, remélve, hogy Patrick észrevesz majd. Pokolba a külsőmmel! Ő a legjobb barátom, itt a helyem, hogy vele együtt ünnepeljem a sikerét! Nem hinném, hogy zavarná a pocskék külsőm vagy a ramaty frizurám, ami az abszolút mélypont egész eddigi életemben.

– Mindenekelőtt hadd köszönjem meg, hogy megjelentek itt, és pedig ilyen hamar. – Patrick lepillant a sűgőgépre, majd pillanatnyi habozás után újra felnéz, széles mosolyt villantva hallgatóságára.

– Mint bizonyára valamennyien tudják, a Káprázat kipróbálását eddig mindössze három városban engedélyezték: Los Angelesben, Miamiben és Detroitban...

Városunk nevének említésére rövid taps tör ki.

Két ujjamat a számba veszem, úgy fűtyölök. Apu tanított meg erre a trükkre, mikor egyszer nyáron Montrealba kirándultunk. Felfedezem, hogy a padsorok közötti közepső folyosón kevesebben állnak, arrafelé nyomakszom hát. Patrick elhallgat beszéde közben, mintha meghallotta volna a fűttenémet. Miközben a sötétbe borult terem pásztázza kék szemével, még tovább furakodom előre.

– Shane, fel tudnád gyűjtani egy pillanatra a villanyt? – kéri Patrick.

A terem egy szempillantás alatt fényárban úszik. Patrick egyenesen rám néz a színpadról, szája sarka mosolyra görbül.

– Úgy – mondja. – Így sokkal jobban látlak.

Visszamosolygok rá, és számmal némán formálok a szavakat:

– Sok szerencsét!

Bólint, és ott folytatja a beszédét, ahol abbahagyta.

– Az elmúlt órában rengetegen hívták fel az Orest, mivel az a hír kapott lábra, hogy a Káprázat hamarosan országosan is forgalmazzuk. Nos, nem tudom, honnan vették ezt, mindamelllett a hír... száz százalékosan igaz! A Káprázat végre megkapta a rég várt biztonsági jóváhagyást az Interfész Technológiák Központjától. A jövő hét végére mind a Felszerelés, mind pedig a szoftver tíz további városban lesz kapható. A hó végére pedig valamennyi honfitársunk részesülhet az évszázad legizgalmasabb technikai fejlesztésének áldásaiból!

Szavait újabb tapsvihar jutalmazza.

Egy nő jön oda hozzám, kezében egy doboznyi sziporkázó akril csuklópánttal. Egyet a kezembe nyom, és balra mutat.

– Kisasszony, le kell ülnie a bemutató idejére! Van egy üres hely az L. sorban.

– Várjon csak, miféle bemutató lesz ez? Valamennyien Kalandra indulunk?

Egyelőre nem állok készen rá. A legkevésbé sem!

– Nem, szó sincs erről – rázza meg a nő a fejét. – Ez csupán egy panoráma videoklip, zenekísérettel és akupresszúra hipnózissal. – Lenne kedves helyet foglalni?

Idegesen fújok egyet, majd a sorok között végigmenve felfedezek egy üres helyet balra. Gyakorlatilag a sor közepén, ami azt jelenti, hogy több tucat emberen kell átkelnem, hogy leülhessek.

– A Káprázat szoftvere újabb, átdolgozott formában kerül majd forgalomba – folytatja Patrick. – Csapatunk keményen dolgozott, hogy a lehető legdinamikusabb, legeredetibb Kalandokkal szolgáljunk. Most pedig némi ízelítőt szeretnénk adni a Káprázat univerzumából.

Hátizsákomat vállamra vetve, sűrű bocsánatkérések közepette, hátamat meggörnyesztve nyomakszom a helyemre. Közben hozzá-hozzáérek az emberek lábához, és elzárom előlük a kilátást.

– Kérem, kössék fel a csuklópántot! – utasít minket Patrick. – Ez alkalommal nem lesz szükségük füldugóra és vizorra. A hangot a hangszórók biztosítják. Kis türelmet kérek, amíg mindent elrendezünk.

Moraj fut végig a nézőtéren, miközben a fények ismét lassan kihunynak.

Végre lehuppanok a helyemre. Hátizsákomat az ölembe veszem, hajam az arcomba hullik. A képernyőn Patrick életnagyságúnál is nagyobb képmása lassan elmosódott pixelek tömegévé változik át. Abban a pillanatban, amikor felkötöm a csuklópántot, fülrepestő hangerővel gitárakkordok halatszanak fel a hangszórókból. Ahogy a zene tovább hangozódik, tejes derengés ömlik el a képernyőn. Aztán szuroksötét lesz, majd millió és millió fehér pont sziporkázik fel szemkápráztató intenzitással. Védekezően elkapom a fejem, amikor apró lángok lövellnek elő, nem csupán a képernyőről, hanem a falakról is körülöttem. Tűzgolyók cikáznak ide-oda a teremben, majd szétrobbannak a levegőben.

Szívem a torkomban dobog. Az az érzésem, mintha a terem maga is száguldani kezdene a galaxisban, épphogy kikerülve az összeütközést a szembejövő gigászi aszteroidokkal, bolygókkal és holdakkal.

Megjijedek, amikor egy óriási tűzgolyó egyenesen felém tart, és csupán az utolsó másodpercben tér ki jobbra. Ez az egész nem valóságos, igyekszem megnyugtatni magam. Csakhogy sajna annak tűnik. Itt bizony nincs mesebeli csil-

lámpor, ez nem az a derűs világ, ahová apu bevezetett; nem, sokkalta félelmetesebb, ezzel együtt azonban izgalmasabb és vérpezsdítőbb is. Aztán valami olyasmit érzek, amiben hónapok óta nem volt részem, ezért el is feledkeztem róla: az elektromosság enyhe hullámban kel életre mellkasomban, hogy másodpercekkel később végigterjedjen minden porcikámon, az ujjbegyeimig bezáróan.

Kísérteties érzés, elég ahhoz, hogy visszaidézzé a pillanatot, amikor apu először avatott be a Káprázatba. Ekkor azonban meleg csillámok jelennek meg a szemem előtt, totál kitörölve előbbi gondolataimat. A korábbi hard rock most az antik rádiók fehér zajához hasonló halk sistergésnek adja át a helyét – ez tölti be a teret. Hatalmas csillagkép tűnik elém. Csillagainak csillapító, ritmikus sziporkázása elernyeszti a nyakam és a vállam feszültségét. Valójában minden izmom kellemesen ellazul.

Az egyik csillag kifényesedik; neonsárga, narancsvörös és bíborvörös árnyalatok villannak fel. Életemben nem volt részem ilyen sugárzó gyönyörűségben! Érzem, mekkora energia vibrál a csillag mélyén. Mély sóhajjal veszem tudomásul a köröttem elterülő univerzum valóságátlen szépségét.

Egy örökkévalóság telik el, amíg megmerítkezem benne...
Tökéletes, sérthetetlen rend ez.

